

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **F. C.**
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Tobiškou
sídlem Arne Nováka 3/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. JMK 45375/2017, sp. zn. S-JMK9654/2017 OÚPSŘ, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2017, č. j. JMK 83986/2017, sp. zn. S-JMK 9654/2017 OÚPSŘ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, obecného stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“), ze dne 7. 12. 2016, č. j. MUHOCJ 83045/2016.Blh.ODSN.Rozh, sp. zn. MUHO 5949/2015 OSÚ. Žalovaný vydal dne 9. 6. 2017 opravné rozhodnutí (č. j. JMK 83986/2017), kterým v rozsahu zřejmých nesprávností upravil výrok napadeného rozhodnutí, a to z důvodu chybně uvedené sp. zn. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správně sp. zn. MUHO 5949/2015 OSÚ místo sp. zn. 8137/2014). Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), nařídil žalobci odstranění stavby „*Sklad a oplocení, Rohatec*“, na pozemku parc. č. x v k. ú. x (dále jen „předmětná stavba“), neboť nebylo prokázáno, že by předmětná stavba ve vlastnictví žalobce byla řádně povolena, jelikož v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl z důvodu, že povolení předmětné stavby by bylo v rozporu s Územním plánem obce Rohatec, jenž nabyl účinnosti dne 28. 6. 2001, ve znění pozdějších změn (dále též „územní plán“). Správní orgán prvního stupně takto rozhodoval za situace, kdy jeho předchozí rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 15. 2. 2016, č. j. MUHOCJ 10655/2016.Blh.ODSN.Rozh, sp. zn. 5969/2015 OSÚ, bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2016, č. j. JMK 112926/2016, sp. zn. S-JMK 77093/2016 OÚPSŘ, a to z toho důvodu, že správní orgán prvního stupně dostatečně neuvedl, jakému konkrétnímu opatření či rozhodnutí podle stavebního zákona měla předmětná stavba podléhat.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v podané žalobě, za použití v podstatě totožných námitek, které přdestřel již v průběhu odvolacího řízení, nesouhlasí s právním závěrem žalovaného i stavebního úřadu, na jehož základě bylo nařízeno odstranění předmětné stavby, a i nadále tak žalobce setrvává na svém stanovisku, že pozemek, na němž stojí předmětná stavba, měl pronajat od 26. 6. 1997 na základě rozhodnutí Obecního úřadu Rohatec, č. j. 020/06/97, přičemž měl přislíbeno, že mu tento pozemek bude následně obcí Rohatec odprodán. Pozemek, na němž se nachází předmětná stavba, není dle žalobce pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, nýbrž běžným obecním pozemkem, který užívá se souhlasem obecního úřadu. Předmětnou stavbu nelze dle žalobce považovat za nepovolenou s poukazem na to, že měla být postavena bez potřebných povolení a že nebyla postavena v souladu s územním plánem, neboť byla zbudována se souhlasem bývalého starosty obce Rohatec, zcela po právu a žalobce navíc několikrát žádal obec o schválení jejího umístění, nicméně obec předmětnou stavbu schválit odmítla s tím, že jí to územní plán nedovoluje. Žalobce rovněž namítá, že v době pronájmu pozemku nebyl upozorněn na to, že předmětná stavba musí být povolena, a dozvěděl se to až o mnoho let později, přičemž předmětná stavba jím byla

již dávno postavena a ničemu nevádí. Dle žalobce se ze strany obce Rohatec jedná o účelové jednání z důvodu sporu obce s matkou a strýcem žalobce, s čímž však žalobce nemá co do činění. Požadavek na odstranění stavby je dle žalobce v přímém rozporu s dobrými mravy a může žalobci způsobit značnou majetkovou újmu a problémy s využitím jeho domu, příjezdu do garáže, neboť užívání pozemku parc. č. x v k. ú. x je nedílnou součástí jeho dvora, a je takto využíván minimálně od roku 1942.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v první řadě postavil předmětnou stavbu na cizím pozemku, tedy pozemku ve vlastnictví obce Rohatec, přičemž z rozhodnutí o povolení užití veřejné plochy – pozemku, vydaného Obecním úřadem Rohatec dne 26. 6. 1997, nikterak nevyplývá, že by bylo žalobci povoleno umisťovat na tomto pozemku stavby. Dle žalovaného pak ústní souhlas starosty obce s umístěním stavby nemůže nahrazovat souhlas vlastníka pozemku s umístěním stavby na jeho území, neboť udělování takového souhlasu starostovi nepřísluší. Nadto žalovaný uvádí, že i kdyby se pozemek parc. č. x v k. ú. x nacházel ve vlastnictví žalobce, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že předmětná stavba byla umístěna bez stavebního povolení, příp. jiného úkonu, kterého bylo v závislosti na režimu, v němž byla stavba umisťována, potřeba, a v řízení o dodatečném povolení stavby bylo konstatováno, že předmětná stavba je v rozporu s územním plánem, což je překážkou pro dodatečné povolení stavby, čímž je dle žalovaného ospravedlněno následné rozhodnutí o odstranění předmětné stavby.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce toliko setrval na svých tvrzeních, vyjádřených již v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

IV. Ústní jednání konané dne 20. 8. 2019

6. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, resp. v replice k tomuto vyjádření.

V. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s právním závěrem žalovaného (i stavebního úřadu), na jehož základě bylo ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona nařízeno odstranění předmětné stavby ve vlastnictví žalobce.
9. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „*stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*“ Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona pak „*stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby.*“
10. Smyslem řízení o odstranění stavby podle výše citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je tedy odstranění staveb postavených bez rozhodnutí (zejména stavebního povolení) nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem

anebo v rozporu s ním. V tomto typu řízení tedy stavební úřad posuzuje toliko to, zda určitá stavba je či není postavena v souladu s příslušným rozhodnutím či nikoli. S ohledem na princip proporcionality je však nutné dbát na šetření práv vlastníka stavby či stavebníka a zabránit případnému nepřiměřeného zásahu do těchto práv. Z tohoto důvodu stavební zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla taková stavba dodatečně povolena, jak explicitně vyplývá z citovaného § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pro účely dodatečného povolení stavby citovaný § 129 odst. 2 stavebního zákona zakotvuje možnost zahájení řízení na žádost stavebníka poté, co již z moci úřední bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby tedy představuje speciální institut, který se váže na řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím tohoto nástroje pak lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s příslušným rozhodnutím stavebního úřadu či dokonce postavena bez něho, avšak pouze v případě, že stavebník prokáže, že taková stavba „není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území“ [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona] a doloží k žádosti o dodatečné povolení stavby takové podklady, jaké by bylo třeba doložit v řízení o vydání příslušného rozhodnutí (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle něhož „rozhodnutí, kterým je dodatečně povolena stavba, případně její změna, musí mít stejné náležitosti jako stavební povolení.“). Zatímco tedy v případě řízení o odstranění stavby se jedná o obligatorní řízení, které v případě, že jsou splněny zákonné podmínky, musí být z moci úřední zahájeno vždy, v případě řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o řízení toliko fakultativní, neboť je vázáno pouze na žádost stavebníka a je tedy plně v jeho dispozici (za splnění dalších zákonných podmínek), zda bude toto řízení zahájeno a vedeno (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2018, č. j. 29 A 91/2016-62).

11. Jak se podává z obsahu správního spisu, zejména pak z protokolu z kontrolní prohlídky stavby ze dne 22. 9. 2015, č. j. MUHOCJ 71204/2015.Blh.ODSN.Prot, sp. zn. 5949/2015 OSÚ, předmětná stavba žalobce vyžadovala územní rozhodnutí o umístění stavby ve smyslu § 79 stavebního zákona, neboť nesplňuje podmínky pro možnost nahrazení tohoto rozhodnutí územním souhlasem ve smyslu § 96 stavebního zákona, a zároveň stavba vyžadovala stavební povolení ve smyslu § 108 a násl. stavebního zákona, neboť stavba nesplňuje podmínky pro nahrazení tohoto povolení ohlášením stavby ve smyslu § 104 stavebního zákona. I pokud by totiž byla splněna podmínka, že se záměr žalobce nacházel v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, předmětná stavba nespadá ani pod jeden z taxativně vymezených typů staveb, u nichž postačí územní souhlas dle § 96 odst. 2 stavebního zákona. Stejně tak předmětná stavba nespadá ani pod jeden z vymezených typů staveb, u nichž postačí ohlášení dle § 104 odst. 1 stavebního zákona, neboť se sice jedná o stavbu s jedním nadzemním podlažím do výšky 5 m, její zastavěná plocha je však 60 m², přičemž až do novelizace stavebního zákona (provedené zákonem č. 225/2017 Sb., s účinností od 1. 1. 2018), byla maximální možná zastavěná plocha stavby ve smyslu § 104 odst. 1 písm. d) stavebního zákona nejvýše 50 m². Ostatně ke stejnému závěru by krajský soud dospěl i v případě, že by stavba byla postavena před účinností stavebního zákona, neboť dle § 55 odst. 2 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění, postačovalo ohlášení stavby u drobných

staveb, přičemž zastavěná plocha předmětné stavby přesahuje svou rozlohou maximální i možnou výměru zastavěné plochy drobných staveb ve smyslu § 139b tohoto zákona. Institut územního souhlasu pak zákon č. 50/1976 Sb. neznal, a bylo proto nezbytné opatřit si pro účely zákonného umístění stavby rozhodnutí o umístění stavby dle § 39 tohoto zákona. Krajský soud má proto za nesporné, že postavil-li žalobce předmětnou stavbu bez rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, což ostatně sám žalobce nikterak nepopírá, jedná se o nepovolenou stavbu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pokud tedy žalobce konkrétně namítá, že předmětná stavba není nepovolenou stavbou, neboť byla postavena se souhlasem bývalého starosty obce Rohatce, nelze, než takovou námitku hodnotit jako nedůvodnou.

12. Krajský soud se neztotožňuje ani s polemikou žalobce, v níž rozporuje správnost právního závěru žalovaného ohledně splnění zákonem stanovených podmínek pro vydání rozhodnutí o odstranění předmětné stavby. Ze správního spisu totiž současně vyplývá, že na základě kontrolní prohlídky předmětné stavby ze dne 16. 4. 2015, z níž byl proveden protokol, č. j. MUHOCJ 27741/2015.Blh.OBEC.Prot, sp. zn. 4419/2015/OSÚ, jejímž účelem bylo mj. prošetřit i předmětnou stavbu, bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o odstranění předmětné stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, přičemž oznámení o zahájení řízení o odstranění předmětné stavby ze dne 27. 4. 2015, č. j. MUHOCJ 30862/2015.Blh.ODSN.Ozná, sp. zn. 5949/2015/OSÚ, bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2015. Jak v citovaném protokolu, tak v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby, byl žalobce poučen o právu podat žádost o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona, a to do 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby. Žalobce však žádost o dodatečné povolení stavby podal až 21. 4. 2016, tedy více než rok po zahájení řízení o odstranění stavby, nadto více než dva měsíce poté, co bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí ze dne 15. 2. 2016, č. j. MUHOCJ 10655/2016.Blh.ODSN.Rozh, sp. zn. 5969/2015 OSÚ, kterým žalobci nařídil odstranění předmětné stavby. Bez ohledu na další průběh správního řízení, má krajský soud za to, že žalobce promeškal lhůtu pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby, a proto měl správní orgán prvního stupně dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu žádost o dodatečném povolení stavby zastavit pro zjevnou právní nepřípustnost. Správní orgán prvního stupně nicméně přistoupil k přezkoumání žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby, a v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2016, č. j. MUHOCJ 46251/2016.Blh.DODA.Zamí, sp. zn. MUHO 6189/2016 OSÚ, dospěl k závěru, že předmětná stavba je v rozporu s územním plánem, konkrétně že se předmětná stavba nachází v území s funkčním využitím lesy hospodářské – plochy tvořené ekologickou koustou území s dominantní funkcí ochrany přírody, v níž jsou nepřípustné činnosti, zařízení a výstavba, které zmenšují plochu tohoto území, zvyšování a rozšiřování kapacit stávajících zařízení a nová výstavba, protože ji není možno dodatečně povolit, a žádost žalobce proto zamítl. Krajský soud má tak za prokázané, že ze strany žalobce nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek, stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jejíž splnění brání tomu, aby stavební úřad nařídil odstranění předmětné stavby, tj. že předmětná stavba byla dodatečně povolena. Jak již bylo rekapitulováno, důvodem, proč stavební úřad nařídil odstranění předmětné stavby, byla skutečnost, že se předmětná stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádal, nachází v rozporu s územně plánovací dokumentací (územním plánem obce Rohatec), a proto nemohla být dodatečně povolena.

13. Žalobce sice uvedený závěr, že předmětná stavba je v rozporu s územním plánem v žalobě nerozporuje, nicméně poukazuje na skutečnost, že v době pořízení územního plánu již předmětná stavba v daném území umístěna byla a měla být dodatečně povolena. Krajský soud k tomu uvádí, že za situace, kdy je vedeno řízení o dodatečném povolení stavby, není relevantním skutkový stav v době umístění stavby, nýbrž v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Tento názor vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 6 As 23/2006-98, když zdůraznil (byť ve vztahu k tehdy platnému stavebnímu zákonu z roku 1976), že „*ve stavebním řízení rozhoduje stavební, příp. nadřízený správní orgán ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv ke dni podání žádosti.*“ Uvedený právní názor Nejvyšší správní soud následně zopakoval i ve vztahu ke stavebnímu zákonu z roku 2006, a to v rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011-316, v němž konstatoval, že, „*při posuzování souladu žádosti o změnu územního rozhodnutí s územněplánovací dokumentací [§ 90 písm. a) stavebního zákona z roku 2006] je třeba vycházet z územněplánovací dokumentace platné v době rozhodování stavebního úřadu o této žádosti, nikoliv z územněplánovací dokumentace platné v době vydání původního územního rozhodnutí.*“ V rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 7 As 261/2014-42, nadto Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*podle ustálené judikatury správních soudů (...) je pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení rozhodující skutkový a právní stav (tedy i stav územně plánovací dokumentace) nikoliv ke dni podání žádosti, ale ke dni vydání rozhodnutí.*“ (obdobně srov. např. rozsudek dne 24. 5. 2018, č. j. 4 As 63/2018-28). Nadto je třeba zdůraznit, že uvedené judikатурní závěry obstály také v testu ústavnosti, jelikož ústavní stížnosti proti těmto rozsudkům byly odmítnuty jako zjevně neopodstatněné (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 1423/12, či usnesení ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1060/15, dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).
14. Krajský soud neshledal důvod, pro který by se měl od uvedených právních závěrů odchýlit, a proto jejich prizmatem hodnotil způsob, jakým žalovaný výše nastolenou otázku v nyní projednávaném případě žalobce posoudil, přičemž dospěl k závěru, že právní názor žalovaného (i správního orgánu prvního stupně) s nimi zcela koresponduje. Krajský soud proto konstatuje, že za této situace žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby, nemohlo být po věcném přezkumu vyhověno, neboť dodatečně lze povolit stavbu pouze za splnění podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Jednou z nich je i podmínka, že stavebník či vlastník stavby prokáže, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona], k čemuž v nyní projednávané věci nedošlo. Pokud tedy nedošlo k dodatečnému povolení stavby, nemohl správní orgán prvního stupně dospět k jinému závěru, než že se žalobci dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařizuje odstranit stavbu, což žalovaný aproboval v žalobou napadeném rozhodnutí.
15. K námitce žalobce ohledně příslibu obce Rohatec, resp. jejího bývalého starosty, že bude žalobci prodán pozemek parc. č. x v k. ú. x, na němž stojí předmětná stavba, krajský soud uvádí, že z hlediska nezbytnosti získání rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení je zcela nepodstatné, ve vlastnictví koho se daný pozemek nachází, neboť tato povinnost se samozřejmě vztahuje také na stavby, které hodlá stavebník umístit na svém vlastním pozemku. Tato námitka žalobce tak nemůže být důvodná, neboť ani vlastnictví

pozemku, ani povolení užívání pozemku, neopravňuje stavebníka umístit na tomto pozemku stavbu bez příslušného územního rozhodnutí a stavebního povolení. V neposlední řadě je pak z výše uvedeného zjevné, že i námitka žalobce, vztahující se k povinnosti úhrady nákladů správního řízení, je nedůvodná, neboť dle § 79 odst. 5 správního řádu „[p]ovinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.“ V tomto případě porušil žalobce povinnost obstarat si před umístěním stavby územní rozhodnutí a stavební povolení, čímž vyvolal nutnost zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a proto je výrok o náhradě nákladů správního řízení paušální částkou zákonný.

VI. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
17. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. srpna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu